

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.555/2011/6. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Fekete-Szabó Tamás ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek a Dr. Borsányi Brigitta ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű alperes neve (címe) I. rendű és II.rendű alperes neve ugyanottani lakos II. rendű, valamint a perben személyesen eljáró III.rendű alperes neve (címe) III. rendű alperesek ellen szerződés kötés előtt fennállott helyzet visszaállítása iránt indított perében a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 10.P.21.057/2009/61. számú ítélete ellen a felperes által 62. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés, valamint az I. és II. rendű alperesek által 63. sorszám alatt előterjesztett és 64. sorszám alatt indokolt fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla ez elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja, a felperesnek az I. és II. rendű alperesek között 2007. január 4-én megkötött tartási szerződés vele szembeni hatálytalanságának megállapítására irányuló keresetét elutasítja, mellőzi a II. rendű alperes kielégítés tülésére való kötelezését, a felperes által az államnak külön felhívásra megtérítendő eljárási illeték összegét 600 000 (Hatszázezer) forintra felemeli, mellőzi az elsőfokú ítéletben a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezést és kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az I. és II. rendű alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 5300 000 (Ötszázezer) forint elsőfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I. és II. rendű alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 60 000 (Hatvanezer) forint fellebbezési eljárási költséget és térítsen meg az államnak külön felhívásra 158 400 (Egyszázötvennyolcezer- négyszáz) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes és az I. rendű alperes házastársak voltak, házasságukat a Sz-i Városi Bíróság a 2007. január 23-án jogerőre emelkedett 14.P.21.969/2006/2. számú ítéletével bontotta fel. A felek házassági életközössége 2006. szeptember 26-án szakadt meg.

A házasfelek a házassági életközösség fennállása alatt 2005. január 25-én kölcsönszerződést kötöttek a hitelintézetnél, amely alapján a bank 41 074 CHF, akkori árfolyamon mintegy 6 500 000 forint kölcsönt folyósított részükre 2020. február 15-i lejáratú, 80 hónapos futamidőre. A kölcsönszerződés egyik biztosítékeként a felperes jelzálogjogot engedett a bank javára az előző feleségével közös tulajdonában álló **Sz., P...** szám alatti ingatlanra.

Az életközösség megszakadásától kezdődően a bank felé a törlesztő részleteket mindvégig a felperes fizette, ehhez korábban rendelkezésére állt az életközösség megszakadásakor a hitelből még fel nem használt, a saját nevén vezetett bankszámlán maradt, a vagyonszösségbe tartozó mintegy 800 000 forint. Emellett az alperes 2006. novemberétől a kölcsönből reá jutó rész törlesztéseként havonta előbb 15 000, majd 20 000 forintot utalt át a felperes számlájára, amely azonban a tartozását nem fedezte.

A felperes 2007. február 7-én fizetési meghagyás kibocsátás kérte az I. rendű alperes ellen, amelyben az I. rendű alperes helyett kifizetett törlesztő részletek és az I. rendű alperes által ténylegesen átutalt összegek közti különbözet címén 225 000 forint és kamatai megfizetésére kérte őt kötelezni. Az I. rendű alperes ellentmondása folytán perré alakult eljárásban a felperes 2007. november 9-én bejelentette a bíróságnak, hogy a sz-i ingatlanát értékesítette, és a bankkal kötött megállapodás alapján 2007. október 31-én a teljes kölcsöntartozást visszafizette a banknak. Erre tekintettel a keresetét felemelve az I. rendű alperest a visszafizetett kölcsön összegből reá jutó 3 116 131 forint és kamatai megfizetésére kérte kötelezni. Az I. rendű alperes perbeli képviselője a kereset módosításáról és annak okáról 2007. november 13-án a bíróság által kézbesített felperesi beadványból szerzett tudomást.

A Sz-i Városi Bíróság a 14.P.22.414/2008/5. számú, 2008. február 6-án meghozott ítéletében kötelezte az I. rendű alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 2 640 127 forintot, annak 2007. november 1-jétől számított késedelmi kamatát, továbbá 133 000 forint perköltséget. Az I. rendű alperes által előterjesztett fellebbezés folytán eljárás ... Megyei Bíróság a 2009. április 8-án kelt 3.Pf.20.300/2009/4. számú ítéletében az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

A felperes a jogerős ítélet alapján végrehajtási eljárást kezdeményezett, amelynek során a 2009. szeptember 11-én megtartott foglalás sikertelen volt, így a végrehajtónak csak az I. rendű alperes munkabéréből történő letiltás iránti intézkedése vezetett csak eredményre.

Az I. rendű alperes a felperes által a Sz-i Városi Bíróságon kezdeményezett fizetési meghagyásos eljárás megindulását megelőzően, még 2007. január 4-én tartási szerződést kötött leányával, a II. rendű alperessel, amelyben a tulajdonában álló **Sz., L. I...** szám alatti két szobás társasházi lakásának tulajdonjogát átruházta a II. rendű alperesre, aki

ennek ellentételezéseképpen vállalta, hogy az I. rendű alperes tartásáról haláláig gondoskodik.

A II. rendű alperes 2009. október 20-án adás-vételi szerződést kötött a III. rendű alperessel, amelyben a **Sz., L. I...** szám alatti ingatlant 5 000 000 forint vételár ellenében eladta a III. rendű alperesnek. A vételárat a III. rendű alperes még szerződéskötést megelőzően október 10-én egy összegben átadta a II. rendű alperesnek.

A felperes keresetében elsődlegesen az I. és II. rendű, valamint a II. és III. rendű alperes által megkötött szerződések semmiségére hivatkozással a szerződéskötés előtt fennállott helyzet visszaállítását, és az alperesek ennek tűrésére való kötelezését kérte. Hivatkozott arra, hogy az alperesek mindkét szerződésben színlelték az ügyleti akaratot, a szerződések egyetlen célja az volt, hogy a felperes követelésének fedezetét elvonják. Állította, hogy a II. rendű alperes mint az I. rendű alperes lánya, a III. rendű alperes pedig mint az I. rendű alperes élettársa tudomással bírtak az I. rendű alperest terhelő tartozásról.

Másodlagos kereseti kérelmét a Ptk. 203. §-ának (2) bekezdésére alapította, kérve a szerződések vele szembeni hatálytalanságának kimondását és az I., II. illetve a III. rendű alperesnek a követelése kielégítésének tűrésére való kötelezését.

Hivatkozott arra, hogy az I. rendű alperes életkoránál és egészségi állapotánál fogva tartásra nem szorul, ellenkezőleg, ő gondoskodik a II. rendű alperes tartásáról. A III. rendű alperes az ingatlant birtokba sem vette, ez is igazolja, hogy tényleges ügyleti akarta az ingatlan tulajdonjogának megszerzésére nem volt.

Az alperesek az ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték.

Az I. rendű alperes hivatkozott arra, hogy tartós, nem gyógyítható, idült és progresszív lefolyású betegségei következtében többször állt kórházi kezelés alatt, ezért a tartási szerződés megkötése érdekében állt, annál is inkább, mert családi körülményei miatt a szerződésben vállalt szolgáltatások nyújtásával kapcsolatban a jövőben kizárólag a II. rendű alperesre számíthat. A II. rendű alperes ellenkérelmében a III. rendű alperessel kötött adás-vételi szerződés indokaként előadta, hogy felsőfokú tanulmányainak tartalma alatt megélhetését D. T-né nevű nagynénjétől kapott kölcsönökből fedezte, a nagynénje azonban 2007. októberében azzal a kéréssel fordult hozzá, hogy az addigra már 2 900 000 forintot kitevő tartozást rövid határidőn belül fizesse vissza, mert szüksége van a pénzre. Ekkor döntött az I. rendű alperes bejegyzésével úgy, hogy az ingatlant a III. rendű alperesnek eladja, és a vételárból a tartozását rendezi. E kötelezettségének eleget is tett.

A III. rendű alperes ellenkérelmében tagadta, hogy élettársi viszonyban állt volna az I. rendű alperessel. Becsatolta azokat az adás-vételi szerződéseket, amelyek szerint részben ő, részben a lánya korábban ingatlanokat adtak el, igazolandó, hogy a perbeli lakás megvásárláshoz szükséges anyagi fedezettel rendelkezett. Előadta továbbá, hogy a perbeli ingatlanba ő is beköltözött, azonban azt állandó jelleggel a birtokba vételt követően a lánya használja.

A másodlagos kereseti kérelemmel kapcsolatban az I. rendű alperes utalt arra, hogy a tartási szerződés megkötésének időpontjában a felperesnek még nem állt fent vele szemben olyan igénye, amely fedezetének biztosítására köteles lett volna. A II. rendű alperes hivatkozott arra, hogy nem volt tudomása az I. rendű alperes tartozásáról, és arról sem, hogy a felperes és az I. rendű alperes egymás között hogyan rendezték a vagyontörségségből eredő igényeiket. A III. rendű alperes ehhez kapcsolódóan szintén azt állította, hogy nem volt tudomása az I. rendű alperest terhelő adósságokról.

Az elsőfokú bíróság a felek nyilatkozata, a meghallgatott tanúk vallomása, a felperes hozzájárulásával a J. Megyei H. G. Kórház Rendelőintézetétől beszerzett orvosi diagnosztikai vélemény, valamint a felek által becsatolt iratok alapján meghozott ítéletében a felperes elsődleges, a semmiség miatti színleltségre alapított kereseti kérelmét elutasította.

A másodlagos kereseti kérelemnek az I. és II. rendű alperesek között 2007. január 4-én létrejött tartási szerződést támadó részében helyt adva megállapította, hogy e szerződés a felperes irányában hatálytalan és annak túrására kötelezte a II. rendű alperest, hogy a felperes a II. rendű alperessel szemben 5 000 000 forint erejéig a Sz-i Városi Bíróság jogerős ítélete alapján fennálló tartozásának behajtása érdekében kielégítést keressen. A felperesnek a II. és III. rendű alperesek közti szerződés relatív hatálytalanságára irányuló kereseti kérelmét elutasította. Kötelezte a felperest az állam javára 360 000 forint kereseti illeték megtérítésére és akként rendelkezett, hogy a perrel felmerült költségeiket a felek maguk viselik.

Az ítélet indokolásában mindenekelőtt rámutatott arra, hogy a felperes a keresetében az I. és II. rendű alperesek között megkötött tartási szerződés színleltségének ténybeli alapjaként olyan körülményeket jelölt meg, amelyek valójában a fedezetelvonó szerződés Ptk. 203. §-ában meghatározott tényállási elemeinek felelnek meg. Miután a felperes ezt meghaladóan további indokot a szerződés színleltségének alátámasztására nem jelölt meg, a semmiség jogkövetkezményeinek levonására irányuló elsődleges kereseti kérelmet a Legfelsőbb Bíróság 1/2011. (VI.15.) PK véleményének 10. pontjában kifejtettek tekintettel el kellett utasítani, és a továbbiakban érdemben csak az szerződés relatív hatálytalanságára alapított kereseti kérelmet lehetett tárgyalni.

A másodlagos kereseti kérelem kapcsán megállapította, hogy az I. és II. rendű alperesek közti szerződésre vonatkozóan a Ptk. 203. §-ának (1) bekezdésében meghatározott feltétel - hozzátartozói viszony - adott, és ennek következtében a II. rendű alperes rosszhiszeműsége, illetve ingyenes szerzése mellett törvényi vélelem áll fenn.

Rámutatott arra, hogy miután a tartási szerződés a becsatolt irat tanúsága szerint visszterhes volt, a szerződés ingyenessége melletti törvényi vélelem megdőlt, ahhoz azonban, hogy a továbbiakban a szintén vélelmezett rosszhiszeműség vizsgálatára sor kerüljön, a hivatkozott Pk. vélemény 3. pontjában foglaltak alapján azt kellett vizsgálat tárgyává tenni, hogy a szerződés megkötése valóban elvonta-e a fedezetet, azaz, hogy megkötésének időpontjában állt-e fenn a felperesnek az I. rendű alperessel szemben követelése.

A Ptk. 338. §-ának (1) bekezdésében foglalt rendelkezésre utalva előbb arra a következtetésre jutott, hogy a tartási szerződés nem vonta el a felperes követelésének fedezetét, ugyanis a felperesnek az I. rendű alperessel szemben fennálló követelése csak akkor keletkezett, amikor a felperes a saját hitelét meghaladóan a teljes kölcsöntartozást visszafizette a pénzintézetnek, tekintve, hogy a felperes az I. rendű alperesre jutó kölcsöntartozás megtérítését is csak ezen időponttól követelhette.

Ugyanakkor a Ptk. 338. §-ának (3) bekezdésben, valamint a PK vélemény 3. pontjában foglaltak egybevetéséből arra a következtetésre jutott, hogy a pénzintézet és az I. rendű alperes közti jogviszonyban viszont a Ptk. 203. §-ának (1) bekezdésében szabályozott valamennyi feltétel adott volt már 2007. január 4-én is, s miután a teljesítés biztosítására szolgáló jog a felperes teljesítésével a törvény erejénél fogva a felperesre átszállt, a felperes alappal érvényesíthette a pénzintézetet megillető biztosításra szolgáló jogot a perbeli esetben. Ehhez kapcsolódóan megjegyezte továbbá, hogy az I. és II. rendű alperesek a perben a törvényi vélelemmel szemben a jóhiszeműségüket bizonyítani nem tudták, ehhez az alperes által a tartási szerződés megkötésére vonatkozó indokokat a bíróság elegendőnek nem találta.

A II. és III. rendű alperesek által megkötött adás-vételi szerződés esetében a bizonyítékokat mérlegelve megállapította, hogy a III. rendű alperes a vételár fedezetét és kifizetését bizonyította, a felperes viszont nem bizonyította, hogy a III. rendű alperes élettársi kapcsolatban állt volna az I. rendű alperessel, ezért a szerződés fedezetelvonó jellegét nem találta igazoltnak.

Az elsőfokú ítélet ellen előterjesztett fellebbezésében a felperes annak részbeni megváltoztatásával annak megállapítását kérte, hogy a II. és III. rendű alperesek által megkötött adás-vételi szerződés is hatálytalan vele szemben, erre tekintettel kérte a III. rendű alperesnek a követelése kielégítésének tűrésére való kötelezését.

Álláspontja szerint a perbeli tények szoros és nyilvánvaló összefüggései egyértelműen alátámasztották azt, hogy az alperesek által megkötött mindkét szerződés kizárólagos célzata a felperes kielégítési alapjának elvonása volt. Az alperesek e cél érdekében egyértelműen egymás tevékenységéről tudva, összehangoltan és szándékegységben cselekedtek. A tulajdonjog átruházása mindkét szerződés esetében azt követően és nagyon rövid idő alatt, 1 hónapon belül történt, hogy az alperesek a felperes igényérvényesítési szándékáról tudomást szereztek. Megismételte azon állítását is, hogy az I. rendű alperes a tartásra nem szorult rá, a II. rendű alperes pedig az I. rendű alperes ellen vezetett végrehajtás során tartott foglalás megkísérlését követően szerezte meg rövid időn belül a perbeli ingatlan tulajdonjogát. Az e szerződés kötést motiváló, a nagynénitől állítólagosan felvett kölcsön visszafizetésére vonatkozó alperesi előadások ellentmondásosak voltak, emellett a vételár kifizetése sem igazolt, bizonyított azonban, hogy a III. rendű alperes élettársi kapcsolatban élt a szerződés megkötésekor az I. rendű alperessel, és e kapcsolatot igazolják a III. rendű iwiw adatlapja is, amelyen közzétett fényképen a III. rendű alperes a perbeli ingatlanban látható.

Az I. és II. rendű alperesek fellebbezésükben szintén az ítélet részbeni megváltoztatásával a felperes másodlagos keresetének elutasítását kérték. Utaltak arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása ellentmondásos, mert, miközben az elsőfokú bíróság megállapította azt, hogy a felperesnek a tartási szerződés megkötésének időpontjában nem áll fenn követelése az I. rendű alperessel szemben, ezért a tartási szerződés nem minősülhet fedezetelvonó szerződésnek, ezt követően mégis arra a következtetésre jutott, hogy a felperes valójában a pénzügyi intézet megillető biztosításra szolgáló jogot érvényesített a perben és így a másodlagos keresetet teljesíthetőnek találta.

Álláspontjuk szerint e perben az, hogy a banknak milyen jogai voltak a felperessel és az I. rendű alperessel szemben, irreleváns, mivel az elsőfokú bíróság a Csjt. rendelkezéseinek megfelelően megállapította, hogy a vagyon megosztásáig a házastársak egymással szemben megtérítési igénnyel nem léphettek fel, ebből következően a felperesre sem szállt át a banktól jog.

Nem indokolta meg továbbá az elsőfokú bíróság azt, hogy a Ptk. 338. §-ának (3) bekezdésében foglaltak alkalmazása eredményeként milyen gondolatmentettel jutott az I. és II. rendű alperesek rosszhiszeműségének megállapításáig.

Rámutattak arra, hogy egyébként az elsőfokú eljárásban meghallgatott tanúk vallomása is cáfolta azt, hogy a II. rendű alperes tudott volna a felperesnek a I. rendű alperessel fennálló követeléséről, ezért az elsőfokú bíróság okszerűen csak azt a következtetést vonhatta volna le, hogy a tartási szerződés megkötésével fedezetelvonás nem történt.

A III. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmet terjesztett elő, melyben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Az ítélet tábla a Pp. 253. §-ának (3) bekezdésében foglaltakra figyelemmel fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének az elsődleges kereseti kérelmet elutasító rendelkezését.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az indokolási részben foglaltak szerint kiegészítve a felperesnek a másodlagos kereseti kérelmet részben elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezést támadó fellebbezését nem, az I. és II. rendű alperesnek az elsőfokú ítélet másodlagos fellebbezési kérelemnek részben helytadó rendelkezését támadó fellebbezését viszont alaposnak találta.

Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá, hogy a Ptk. 203. §-ának (1) bekezdésében foglalt rendelkezés alapján - figyelemmel a PK vélemény 3. pontjában kifejtettekre - a szerződés fedezetelvonó jellegének és ebből következően a relatív hatálytalanság megállapításának elsődleges feltétele az, hogy a szerződés megkötésének időpontjában a jogosultnak a kötelezettel szemben követelése álljon fenn, amelynek a fedezetét a kötelezett el akarja vonni. A 203. § (2) bekezdésében szabályozott további feltételek vizsgálatára tehát csak abban az esetben kerülhet sor, ha ezen elsődleges feltételek fennállnak.

A perbeli iratok tanúsága szerint a felperesnek 2007. február 7-én a Sz-i Városi Bíróság előtt indított fizetési meghagyásos eljárásban érvényesített 225 000 forint és kamatai erejéig állt fent követelése az I. rendű alperessel szemben. E tartozása az I. rendű alperesnek abból keletkezett, hogy az ezt megelőző időszakban a felperest és őt, mint egyetemleges adóstársakat terhelő kölcsöntartozás reá jutó részénél kevesebb összegű havi törlesztő részleteket utalt át a felperes számlájára.

Figyelemmel azonban a tartozás nagyságrendjére, az I. rendű által, bár kevesebb összegben, de igazoltan rendszeresen teljesített törlesztésre, valamint arra, hogy az I. rendű alperes munkaviszonyban állt, megállapítható, hogy a tartozás keletkezésének időpontjában megfelelő fedezettel rendelkezett a kisösszegű tartozás megfizetésére. A 2007. január 4-én megkötött tartási szerződés ennél fogva fedezetelvonónak nem volt tekinthető, hiszen a felperes ehhez az összeghez számottevő nehézség nélkül hozzá tudott volna jutni, akár részletfizetés útján is az I. rendű alperes keresményéből.

A felperesnek az e követelés összegét lényegesen meghaladó, és a Sz-i Városi Bíróság előtt perré alakult eljárásban 2007. november 9-én előterjesztett keresetmódosításában meghatározott követelése - ahogyan azt az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen állapította meg - csak 2007. október 31-én keletkezett, azon a napon, amikor a felperes megegyezve a pénzügyintézettel, a saját, kizárólagos döntése alapján a kölcsön teljes összegét visszafizette. Az ezen időponthoz képest, mintegy 10 hónappal előbb 2007. január 4-én megkötött tartási szerződés tehát értelemszerűen nem vonhatta el az alperes később keletkezett követelésének kielégítési alapját.

Nem osztja e körben az ítélet az elsőfokú bíróságnak a Ptk. 338. §-ának (3) bekezdésére alapított okfejtését, amelyből az elsőfokú bíróság az I. és II. rendű alperesek marasztalhatóságára vont le következtetést.

A Ptk. 338. §-ának rendelkezése az egyetemleges kötelezettek egymás közötti, belső jogviszonyára vonatkozó szabályokat tartalmazza. A 338. § (1) bekezdése szabályozza a jogkövetkezményeket arra az esetre, ha az egyetemleges kötelezettek valamelyike a jogosultnak a kötelezettségét meghaladó szolgáltatást teljesít, mégpedig akként, hogy megtérítési igényt biztosít a teljesítő részére. Ez az igény azonban önálló jogcímen, a 338. § (1) bekezdésében foglalt szabályon alapul, következésképpen a kötelezettséget meghaladó szolgáltatást teljesítő egyetemleges kötelezett a saját jogán, és nem a jogosult és az egyetemleges kötelezettek közti jogviszonyba a jogosult helyére belépő jogutódként, a jogelődtől származtatott jogon léphet fel a további egyetemleges kötelezettekkel szemben.

A tartási szerződés megkötésének időpontjában, azaz 2007. január 4-én tehát az I. rendű alperesnek a pénzügyintézettel szemben állt fenn, kölcsön visszafizetése jogcímen és teljesen eltérő tartalmú és fizetési feltételek mellett teljesítendő tartozása, ezzel szemben 2007. október 31-én a felperessel szemben állt fenn egyösszegű fizetési kötelezettsége, amelynek jogcíme a felperest megillető megtérítési igény volt.

A pénzügyintézetnek az I. rendű alperessel szemben fennálló követelése tehát ez okból nem tekinthető úgy, hogy az átszállt volna a végtörlesztő felperesre, és ilyen jogkövetkezményt a Ptk. 338. §-ának az elsőfokú bíróság által alkalmazhatónak vélt (3) bekezdése sem szabályoz.

Ez utóbbi jogszabályi rendelkezés ugyanis kizárólag az eredeti, a jogosult és az egyetemleges kötelezettek közti szerződésben kikötött, a jogosultat megillető követelés biztosítására szolgáló jogok átszállásáról rendelkezik, amely fogalmilag a Ptk-nak a szerződés biztosító mellékkötelezettségekre vonatkozó rendelkezéseire utal. Ennek folytán tehát e jogszabályi rendelkezés alapján a megtérítési igénnyel rendelkező többletteljesítő kötelezettre csak a jogosultat megillető biztosítékok (így például zálogjog, kezesség) szállnak át, e körben tekinthető tehát csak jogutódnak. Ugyanakkor a 338. § (3) bekezdése a perbeli esetre nem alkalmazható, tekintve, hogy a felperes csak pénzkövetelést érvényesít, a kölcsönszerződés biztosítékaként kikötött, a felperes ingatlanára bejegyzett jelzálogjog ugyanis a felperes teljesítésével megszűnt.

A kifejtett indokok alapján a Ptk. 203. §-ának (3) bekezdésében szabályozott további feltételek fennállásának vizsgálata szükségtelenné vált, ezért az ítélet tábla a fellebbezéseknek az e feltételek bizonyítottságával kapcsolatos indokaira nem kíván kitérni.

Az ítélet tábla mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét fellebbezett részében felülvizsgálva azt a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján részben, a rendelkező rész szerint megváltoztatta.

Az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatása folytán a felperes az elsőfokú eljárásban teljes egészében pervesztés lett, ezért az ítélet tábla az Itv. 40. §-ának (2) bekezdésben foglalt rendelkezésre tekintettel a magasabb illetékvonzatú elsődleges kereseti kérelem alapulvételével számított pertárgy érték után kötelezte a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdésére figyelemmel az állam által előlegezett kereseti illeték, a Pp. 78. §-a alapján pedig az I. és II. rendű alperesek javára perköltség megfizetésére.

A fellebbezési eljárásban a felperes ugyancsak pervesztettségére tekintettel köteles az előbb hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján az állam által előlegezett fellebbezési illeték, valamint az I. és II. rendű alperesek javára fellebbezési eljárási költség megfizetésére. A fellebbezési eljárásban az illeték, illetve a perköltség összegének számításánál a Pp. 24. §-a (2) bekezdésének f) pontja szerint számított pertárgy értéket vette figyelembe.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

D e b r e c e n, 2011. október 27.

Süliné dr. Tózsér Erzsébet sk. a tanács elnöke, Dr. Veszprémy Zoltán sk. bíró, Dr. Kocsis Ottília sk. bíró

A kiadmány hitelélül:

- kiadó -

Záradék:

A kijavító végzés 2011. december 24. napján jogerős.

Debreceni Ítéltábla

D e b r e c e n

Pf.II.20.555/2011/8. szám

Debrecen, 2012. január 2.

Dr. Csiki Péter s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelélül:

- kiadó -

A Debreceni Ítéltábla a dr. Fekete-Szabó Tamás (címe) ügyvéd által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - a dr. Borsányi Brigitta (címe) ügyvéd által képviselt I.rendű alperes neve (címe) I. rendű és II.rendű alperes neve (címe) II. rendű, valamint a személyesen eljáró III.rendű alperes neve (III.rendű alperes címe) III. rendű alperesek ellen szerződéskötés előtt fennállott helyzet visszaállítása iránt indított perében az I. és a II. rendű alperesek által 7. sorszámon előterjesztett, a Debreceni Ítéltábla Pf.II.20.555/2011/6. számú ítéletének kijavítása iránti kérelem folytán meghozta a következő

k i j a v í t ó v é g z é s t :

Az ítéltábla a 6. sorszámu ítéletének rendelkező részét akként javítja ki, hogy a felperes által az I. és II. rendű alpereseknek, mint egyetemlegesen jogosultaknak fizetendő elsőfokú perkoltség helyesen 500 000 (Ötszázezer) forint.

A végzés ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bíróságához címzett, de a Debreceni Ítéltáblánál 4 példányban benyújtandó fellebbezésnek van helye.

I n d o k o l á s :

Az ítéltábla az I. és II. rendű alperesek kijavítási kérelmét követően észlelte, hogy az elsőfokú perkoltség megállapításánál a 6. számú ítélet rendelkező részében elírási hibát vétett, ezért a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 224. §-ának (1) bekezdése értelmében a határozat kijavítását rendelte el.

A jogorvoslati záradék ugyanezen szakasz (4) bekezdésén alapul, tekintve, hogy a kijavítás a rendelkező részre vonatkozik.

Debrecen, 2011. november 30.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. bíró, Dr. Kocsis Ottília s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

- kiadó -